

* * *

יוסי גמזו

שלושה שירים בתוך הנה

.1

היד לא מלטפת את עצמה,
היד זקוקה תמיד ליד אחרת,
מה שנרעב שנים, מה שנצמא
בתלאובות של צפייה נחרת,
מה שנקרע כאן בין להיות או לא להיות,
מה שתמיד נשאר בחוץ גם כשהוא פנימה
יודע שבסוף הכל, את כל הבדידות
עושה איזו יתמות
של איזה בן
מאיזו אמא.

.2

אדם צריך חלום להאחז בו,
קולב של אור לתלות עליו תקנה,
רעב-לילות-בדידות-רבים שוחז בו
את מה שנצטבר בו ונקנה
ממלח העצבות לסטלגמיטים,
זקיפות גאה של אמץ וסידן:
מה שנגרף אגרף. הנה, הביטי
איך כבר שנים הוא חי פה על צידה
של פכסמי מנות-ברזל. המים
מרים, מאררים בצפחתו
אף מדברו בווער תמיד אליך
ואם יש חטא זה חטא שלא לחטוא
במה שעוד משוב דקלים פוחז בו,
אוֹאִזִים,
צליל זוגים בחול,
עקבה –

אדם צריך חלום להאחז בו,
קולב של אור לתלות עליו תקנה.

.3

ריח של אדמה טריה אחר זרמת הגשם,
תופחת, מעברת איזה חסד מתהנה.
האור הלא-נראה, המנחש הנה של קשת
שלא בקצה המנהרה כי אם במעבה
התת-קרקעי של שרשי הפאב היונקים כגורים עגרי חשך

בְּעֵמֶק קִטְקוּמְבוֹת הָעוֹוֹת וְהַלְקוּי,
אֶת מַהֵל הָאֲפֵעֵלְפִיכֵן הַנְּרָקוּטִי, אֶת פְּלִזְמַת הַפֶּשֶׁר לְאִשָּׁר
שֶׁל גְּדוֹל הַמְּהַמְרִים הַכְּפִיחִי,
שֶׁל הַסְּכּוּי,
שֶׁל הָרִי הוֹדִינִי הַזֶּה הַמְּפִלִיא לְשַׁחֲרַר אֶת עֲצָמוֹ, לֹא פָּגוּעַ,
כְּנִגְדַּךְ כֹּל חֲקֵי הַהֲגִיֹן הַמְּחִישֵׁן
מִכָּל כְּלוּבֵי הַכְּכָה-זֶה כְּלוּאֵי הַגְּעֻגוּעַ,
מִכָּל הַמְּנַעוּלִים וְהַבְּרִיחִים חוֹרְקֵי הַשֶּׁן,
מֵאֲזֻקֵי הַהֶסְתַּבְּרוֹת וּמִחֲכָמַת קִהְלָת,
מִצְדוּקֵי דִינָם שֶׁל הַכּוֹמֵשׁ וְהַבְּאוּשׁ –
הָרִיחַ הַזֶּה הַגְּשׁוּם, הַנְּשׁוּם
בְּחֻמַּת חֲלִילֵי אוֹתָן רְאוֹת שְׁשֻׁמָן תּוֹחֵלֶת
הוּא אֶת-הַקְּבָרָנִים שְׁפִתָּהּ עֲקָשׁוֹת אֶל-הַלָּד
בְּלֵב הַזֶּה
לְחַפֵּר בּוֹ
אֶת קְבָרוֹ שֶׁל הַיְּאוּשׁ.